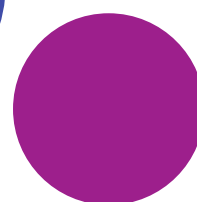
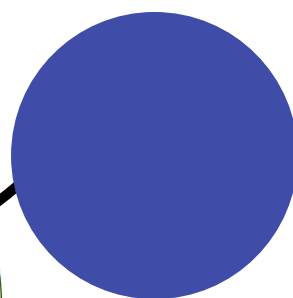

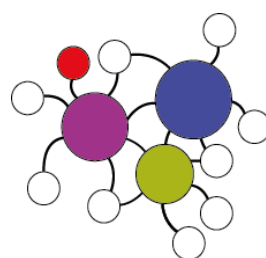
Korte Verhalen Club

Jeugdherinneringen

Juli 2024

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

Om de 4 weken (met uitzondering van een zomerstop) krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal of een mooie herinnering schrijft, dit mag ook in dichtvorm of met een mooie tekening. Illustraties bij de teksten zijn altijd welkom.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je een verhaal anoniem of met naam inlevert.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen en bibliotheken in onze gemeente verspreiden.

De bundels worden digitaal toegestuurd.
Hier zijn geen kosten aan verbonden.

De bundels kunnen ook tegen een kleine vergoeding (€3,00) opgehaald worden bij de Wijksteunpunten.

Voorwoord (en bijdrage)

Het onderwerp van deze bundel maakt het nodige los bij de schrijvers.

De lezer wordt meegenomen naar de oorlogsjaren, naar de watersnood, leest over licht (of stevig) traumatische ervaringen, gemoedstoestanden, gezondheidsperikelen, muzikale ontwikkeling, een voorspellende gave, een beestenboel én de realiteit van het ouder worden en meer meegemaakt hebben dan er nog mee te maken valt.

In een vorige uitgave signaleerde ik al dat er verrassende parallellen zijn tussen de verschillende leden van deze verhalenclub.

Deze keer blijkt Fred Steinkuhler mijn jeugd vrij goed te beschrijven?! Bizar!

Ook ik was een kind in Amsterdam Oost, de Dapperbuurt.

Mijn speelterreinen: het Oosterpark, De Rietlanden.

Slagbal met rondjes, een term die ik jaaaaren niet hoorde.

Ik liep elke dag naar de middelbare school aan de Mauritskade, naast de Amstelbrouwerij.

En ook ik liep naar De Meer om Ajax te zien spelen.

Spelen op straat was heel gebruikelijk: rolschaatsen, tollen, knikkeren, 'diefje met verlos', 'bordje tik', 'stand in de wand voooooor...' en verstoppertje.

Ik zie nog de buurman aan de overkant op de eerste etage achter de vitrage zitten. Elke keer dat we te dicht bij zijn auto kwamen (hij was een van de eersten in de straat met een auto, een VW Kever) veegde hij die vitrage opzij een tikte tegen het raam, heftig gebarend dat we weg moesten bij zijn auto.

Ook opvallend: ondanks de soms heftige jeugdherinneringen is het oordeel over die jeugd positief. Dat geldt ook voor mij.

In september de volgende bundel: prettige zomer!

Ronald Jelsma

Inhoud

Evert Spee	5
Elly Bovée	7
S. de Kok	10
Henk van Zadelhoff	11
Ab Helsloot	13
Dicky Spee-Schut	15
Walter van Gelderen	17
Gea van Zadelhoff	19
Anneke Kettenes	21
Sandra Schaaper	24
Fred Steinkühler	26
Hans v.d. Langenberg	31

Jeugdherinneringen

Het is een hele stap om je jeugdherinneringen weer tevoorschijn te halen, zeker gezien mijn leeftijd, op dit moment ben ik 82jaar en ik ga met mijn gedachten 75 jaar terug. Zoals de meesten in die tijd was ik een lief klein jongetje, ik zat op de kleuterschool in Rijswijk Z-H vlakbij mijn ouderlijke woning, dat vond mijn vader makkelijk want ik bleef op hetzelfde trottoir lopen, dus geen probleem. Althans zo dacht mijn vader, maar hij vergat dat wij in een buurt woonden waar een aantal schoffies woonden, die dus op de kleuterschool naar school gingen. De school had een mooie zandbak waar we zo nu en dan in mochten spelen. Op zekere dag waren wij het als 'collega-kleuters' niet met elkaar eens en werd er in de zandbak gevochten.

Het wapen was een schop en die kreeg ik tegen mijn hoofd met als gevolg een gat in mijn kop. De schoolleiding bracht mij thuis. De ontmoeting tussen mijn vader en de schoolleiding was allesbehalve vriendelijk, ik werd gelijk van die school afgehaald en naar een andere school gebracht, een christelijke kleuterschool. Mijn naam veranderde en beetje, ik heette daar Evie Spee. Na bijna twee jaar ging ik naar de Prins Mauritschool, de school met de bijbel. Ik ben daar zeven jaar op geweest en in die zeven jaar is er nogal het één en ander gebeurd. De eerst twee jaar bij juffrouw Veenstra. Zij was aardig en rechtvaardig. Toen: klas drie bij meester Van der Horst een geweldige leraar, behalve als je niet oplette... dan kwam er zo'n houten liniaal stokje naar je hoofd en die moest je dan terugbrengen en als je het stokje teruggaf moest je als een hazewind je vingers terugtrekken, want anders had je er een lel op te pakken.

Toen ik in die klas zat overleed mijn moeder, op 5 mei 1952. Mijn moeder stond in de deuropening te kijken en te luisteren naar de Rijswijkse Harmonie die langs marcheerde, om even verderop een serenade te brengen bij een echtpaar dat 50 jaar getrouwd was. Ik vroeg aan mijn moeder of wij (mijn zusje en ik) achter de muziek aan mochten en dat was goed. Toen wij in de Doelenstraat stonden te luisteren hoorde ik wel mijn naam roepen, maar ik reageerde daar niet op.

Na afloop liepen mijn zus en ik nog even een blokje om en kwamen toen thuis waar we werden opgewacht door mijn vader, die ons vertelde dat mama niet meer leefde. Zij is in de deuropening van ons huis overleden, waarschijnlijk aan een hartverlamming of een hersenbloeding, wij (één zus en twee broers) hadden geen moeder meer en onze vader geen vrouw. Het meest droevige was de begrafenis op de algemene begraafplaats in Rijswijk Z.H. Wij zagen onze moeder verdwijnen in een gat van twee meter diep, einde moeder. Nu ben ik 82 jaar en ik ben het nog steeds niet vergeten.

Alles heeft een kant: een verdrietige kant, maar ook een goede. Mijn vader heeft na drie jaar, drie maanden, drie weken en drie dagen een lieve tweede moeder getrouwd.

Het gezin is nadien toch nog een stukje uitgebreid, ik ben nu de oudste van 10. Een prachtig koppel.

Evert Spee

Fijnaart en Heijningen: 1 februari 1953

Vroeg in de ochtend werd ik gewekt door mijn moeder. Ze stond naast mijn bed en had een hele berg kleding in haar armen. “Kleed je snel aan, er komt water over de dijk. Hou je nachtpon maar aan en doe er zoveel mogelijk kleren overheen, want buiten is het koud. Jullie worden zo door een auto opgehaald.” Vader en moeder zouden later komen want ze moest eerst alle koeien uit de stal los laten. En daarna nog wat belangrijke spullen bij elkaar zoeken. Maar later bleek dat mijn moeder zo nerveus was dat ze niet meer dacht aan geld en sieraden en alleen het witte konijn van mijn oudste broer haastig in een tas meenam.

Even later zat ik met een hele vracht kleren aan en een eierkoek in de hand samen met mijn broertjes in een auto en reed over de dijk. Ik keek uit het raam en zag het water tot aan de dijk staan en er dreef van alles in: boomtakken, manden, aardappelkistjes, stukken hout. Het water was behoorlijk woelig.

Ik begreep er niets van: waar kwam al dat water vandaan? Ik was acht en had nog maar nauwelijks een voorstelling van de wereld: ik kende alleen de rivier de Mark, waar we wel eens gingen zwemmen, helemaal aan het einde van onze dijk. Pas later leerde ik het Hollands Diep kennen en nog veel later de Noordzee, toen we zelf een auto hadden en een keer een strand bezochten. Ik zie mijn vader nog in zijn zondagse pak in een duinpan zitten: zelfs zijn schoenen en sokken trok hij niet uit, al was het nog zo warm.

We werden in het dorp bij opa en oma afgeleverd en vertrokken nog diezelfde dag naar Roosendaal, naar mijn oudoom, ome Leen, een weduwnaar die een heel groot huis aan de Boulevard bewoonde, samen met zijn huishoudster en haar man. Behalve ons gezin, verbleven daar ook mijn oom en tante met hun zes nog heel jonge kinderen. Het was daar een drukke bedoening en al snel hadden ze een school voor mij gevonden: de Fatimaschool. Het was niet ver weg, maar toch verdwaalde ik al de eerste de beste keer toen ik na schooltijd terug naar huis wilde lopen. Een man op een fiets vroeg waar ik naar toe moest en huilend zei ik “Naar het huis van ome Leen”. Wonderwel kwam ik goed terecht.

Een maand later keerden we terug naar de boerderij. Het water had een meter hoog gestaan en het was overal een ravage. De dijk had het gedeeltelijk gehouden maar verderop was een enorm gat geslagen en daar waren enkele huizen verzwolgen. Bijna elke dag hoorden we aan het geluid van sirenes dat er nog verdronken mensen waren gevonden. En dat waren er aardig wat. Nog groter was het rampgebied in de polders achter onze dijk, richting Heijningen en Willemstad. Daar liep het dodenaantal op tot 76, waaronder twee baby's die nog lagen te slapen terwijl hun ouders naar de vroegdienst waren. Op 3 februari bezocht koningin Juliana het rampgebied en ruim een jaar later bezocht ze Heijningen nogmaals om de houten woningen te bezichtigen die Zweden had geschonken. Voor die gelegenheid hadden de burgemeester en zijn vrouw bedacht dat het leuk zou zijn een aantal kinderen uit de getroffen polders een klompendans te laten uitvoeren op de wijs van 'Twee emmertjes water halen'. Ik was de jongste uitverkorene en we oefenden het dansje wekenlang, op klompen die ik nog nooit had gedragen. De vrouw van de burgemeester naaide de kleding en haar kinderen speelden op de blokfluit als begeleiding. En toen Hare Majesteit verwelkomd werd op het pleintje bij de nieuwe woningen mocht ik haar samen met mijn danspartner een bos bloemen overhandigen.

Dit dansje had nog een verrassend staartje. Er was een stadje in Noord-Frankrijk, Valenciennes, dat ons getroffen dorp hulp had geschonken, en om daarvoor te bedanken werd besloten er per bus heen te gaan met het jeugdige dansgroepje en de blokfluiters, onder leiding van de burgemeester en zijn vrouw en nog enkele afgevaardigden. Van ons bezoek aan dat stadje herinner ik me dat we in een internaat sliepen, zoute boter op ons stokbrood kregen en in een feestzaal kikkerbiljetjes op tafel zagen verschijnen. En ook dat de Franse burgemeestersvrouw zeer hoge hakken droeg en daarmee struikelend het podium beklom waarop wij ons klompendansje uitvoerden.

Jaren later bezocht ik het Watersnoodmuseum in Ouderkerk en vond daar in een van de fotoboeken een foto van onze dijk met een verdronken paard aan de kant en op de achtergrond onze boerderij. Was dat paard van ons geweest of van de buurman honderd meter verderop? Ik wist het niet en ik kon het mijn ouders niet meer vragen want die leefden niet meer.

Van de koeien weet ik dat een aantal de goede kant is opgelopen en maanden later werden we door een boerenfamilie in de buurt van Oss uitgenodigd omdat zij een koe van ons op stal hadden staan. Lang heb ik gedacht dat het dier daar helemaal was heengelopen maar dat bleek niet zo te zijn. Die mensen hadden zich aangemeld voor tijdelijke opvang en wilden ons als slachtoffers van de ramp eveneens gastvrij onthalen. Het medeleven van onze landgenoten en van de landen om ons heen was in die jaren buitengewoon groot.

Elly Bovée

Jeugdherinneringen: Angst!

Dit onderwerp had ik het liefst overgeslagen. Wat doet een oorlog met een kind? Ik was zes toen het begon. Ik keek met veel mensen de strak blauwe lucht in en hoorde het zware geronk van vliegtuigen en het harde geluid van de radio: het was oorlog! Iedereen liep verdoold rond. Kort daarna stond ik langs de stoeprand toe te kijken hoe rijen soldaten, uit volle borst Duits zingend, en rijen tanks en ander materieel de stad (Den Haag) binnenkwamen, als bij een koninklijke intocht. Geheimzinnig gedoe... de radio moest onder de grond. Wat zat daar nog meer? De school moest verhuizen. Een hele stadswijk werd 'Sperrgebiet'. Ook alle mensen moesten de wijk uit. Met twee trams moesten we naar school. Bij luchtalarm moesten we er allemaal uit en gaan liggen als dat kon. Ik behoorde bij de groten en mocht naar buiten, wist hoe je schuilen moest. De nachtrust werd gestoord door het afschieten van V1's en V2's, waarvan er geregeld een terugviel. Waar in de stad? Om dat afschietgebied te bombarderen werd per ongeluk een hele naburige stadswijk gebombardeerd. Drie dagen brandende huizen, o. a. onze kerk, en mensen zoekend naar een plekje ergens. Als vijfdeklasser mocht ik in de beveiliging mee doen en met elk luchtalarm alle eersteklassertjes naar beneden helpen. Daarna op mijn vaste plek tegen de voordeur aan. Ik vroeg me dan wel af: waar valt die bom? Op thuis? Na dat grote bombardement volgde maandenlang vakantie. Tot overmaat van ramp had ik in een ruzie met een van mijn zusjes gelogen met twee vingers in de lucht, een groot kwaad! Ook dat nog... en als er zo'n bom op ons huis viel... de hel wachtte me op! Hoe mijn ouders al die kindermondjes vulden? We aten mee met de paarden: suikerbieten en bloembollen. Mijn vader werd gedwongen te leveren aan de Duitsers en leerde toen goed hoe je een beetje slim wat kon inpikken. Kwam er een dienstdoener op controle, dan spoorde pa ons aan om aan die appel-etende te vragen of je op het paard mocht zitten. Vertedering deed de rest en pa stelde vlug het een en ander veilig. En wat was er met die mensen, die op straat lagen? Waren ze ziek, of was het een manier van bedelen of waren ze dood? Doorlopen kind! Dit soort jaren wens ik niemand toe.

Vrede en alle goeds!!!!

S de Kok

Jeugdherinneringen

Eenzaamheid

Eenzaamheid, onmacht voelen, anders zijn.

Materieel rijk, emotioneel een wrak.

Niet altijd kind, puber kunnen zijn. Verantwoordelijk voelen.

Vriend (gezelschap) voor mijn vader zijn.

Angst

Angst door ruziënde ouders (moeder manisch depressief).

Ernstige conflicten binnen familie. 'Mijn rol': sussen en bemiddelend.

Om hulp gevraagd. Niet gehoord.

Poging tot zelfdoding vader en oom.

Overleving

Overleving door plezier in sport te hebben, buiten te willen zijn en studie.

Militaire dienst (Seedorf Duitsland). Eerste gevoel van vrij zijn.

Doorzettingsvermogen

Door angst gevlucht uit 'veilige omgeving'.

Doorzettingsvermogen. Veel bereikt (op en af). Carrière.

Emoties

Enorme rugzak opgebouwd naar de toekomst toe.

Niet luisteren naar eigen gevoelens. Gevoelens niet echt kunnen uiten.

Lichamelijke klachten. Wie ben ik 'echt'.

Moeite hebben met autoriteiten. Zelfstandig willen zijn.

Te veel verantwoordelijkheden. Evenwichtig overkomen.

Afscheidscadeau was ooit een waterpas.

Toekomst

Gewone leven willen opbouwen. Huisje, boompje, beestje.

Vallen en opstaan. Vader van 3 lieve kinderen en 2 geweldige kleinkinderen.
Leren genieten.

Ik heb ervaren dat jeugdherinneringen voor altijd een belangrijke rol in iemands leven blijven spelen. Door ernstige ervaringen (o.a. oorlogsgeweld, ernstige conflicten in gezinsverband, drank- en drugsgebruik) zullen de jongeren hun ervaringen altijd meedragen. Dit zal hun gedrag beïnvloeden. Tijdig signaleren van problemen (ook op scholen) bij jongeren is belangrijk.

Respect

Af en toe kijk ik naar het programma 'Handhavers' bij SBS en merk ik dat er nog heel veel werk te doen is om het gedrag bij veel jongeren in goede banen te leiden. Weinig respect voor autoriteiten. Dus veel werk aan de winkel.

Alleen... 'wie' voelt zich binnen onze maatschappij verantwoordelijk en kan/wil hiermee aan de slag.

Tot de volgende keer.

Zonnige zomer toegewenst.

Henk van Zadelhoff

Een muzikale jeugdherinnering

Jos Wernars, de jongeling rechts op de foto, en ik, kenden elkaar van de basisschool. We zaten niet op dezelfde middelbare school, maar hadden wel altijd contact. Jos had het idee om een bandje te beginnen. Hij wist nog wel twee gitaristen en een zanger. Hun namen ben ik vergeten. De datum van deze foto niet. We schrijven 1969. Het was de tijd van The Beatles en The Stones en alles wat er aan beroemde bands toen furore maakte. Wij speelde de nummers na. Tegenwoordig zou je dat een coverband noemen, maar wij zeiden toen dat we in een beatband speelde.

Ik had een standaard drumstel: rood met glitter. De jongens hadden gitaren die bij die tijd pasten. Als je een bandje begint moet er ook een naam worden bedacht. Jos woonde in de Albert Cuypstraat, de straat waar iedere dag de beroemde markt werd/wordt gehouden. Voor zijn ouderlijk huis stond ome Cees met groente en fruit. We bedachten als naam de 'Witte Kool'. Hier zat geen enkele gedachte achter, niet meer dan dat ome Cees o.a. witte kool verkocht. Nu bekt 'Witte kool' niet echt lekker, dus dan maar even vertalen: 'White Cabbage'. Helder en duidelijk zichtbaar op mijn base drum.

Ons eerste optreden, zoals weergegeven op de foto, was in 't Zonnehuis, gelegen aan het Zonneplein 30 in Amsterdam Noord. Rond 1927 werd de woonwijk Tuindorp gebouwd. Er was behoefte om bij elkaar te komen in een verenigingsgebouw dat ook in die periode gestalte kreeg. Een pand in de bouwstijl van de 'Amsterdamse school'. Sinds de opening, zo'n kleine 100 jaar geleden, wordt het gebruikt voor uiteenlopende activiteiten: bioscoopvoorstellingen, bokswedstrijden, repetities van bandjes, concerten, recepties, presentaties, workshops. Er zijn kantoorfaciliteiten en er is een horecavoorziening.

Na drie jaar hield ons bandje op te bestaan. Ieder ging zijns weegs. Ik had inmiddels verkeren en kreeg een oproep voor militaire dienst. Ook al is het alweer zo'n 55 jaar geleden, ik bewaar goede herinneringen aan deze jeugdperiode. Ben nooit meer in 't Zonnehuis geweest. Toch maar weer eens doen...

Ab Helsloot

Jeugherinneringen

In Uchelen ben ik geboren in 1944. Vaak stond mijn wiegje in de kelder op de aardappels vanwege de bombardementen. We hadden in die tijd ook een Joods meisje in huis. Zij heeft toen eens gezegd: “Als ik de oorlog overleef en ik ga ooit nog eens trouwen, dan wordt Dicky mijn bruidsmisje”. Toen ik ongeveer 6 jaar was is ze getrouwd en mocht ik haar bruidsmisje zijn.

Prachtig vond ik dat.

We reden in een rijtuig en ik had een lange lila jurk aan. Mijn lievelingskleur is nog steeds lila.

Inmiddels woon ik al drie jaar in Putten, waar mijn vader ambtenaar van Sociale Zaken was en de oorlogsweduwen verzorgde. We wonen op een mooi plekje, een vrijstaand huis met een grote tuin met fruitbomen. Heerlijke grote blauwe en gele pruimen. We wonen wel een beetje afgelegen. Als ik naar de kleuterschool ga loop ik langs een weggetje door het koren met korenbloemen en klapprozen. Ook speel ik graag verstoppertje in de korenschoven. Helaas gaan we na een paar jaar toch verhuizen, omdat mama het te stil en afgelegen vindt. We komen in de Schoolstraat te wonen tegenover de school.

Mijn broers spelen daar vaak op het schoolplein, maar eigenlijk mag dat niet. Uit baldadigheid zijn ze daar ramen aan het ingooien. Dan vragen ze of ik ook wil meedoen en dat leek me wel wat. Onze buurljongen, wiens vader bij de politie is, doet ook mee. We hadden de smaak aardig te pakken, want er waren niet veel ramen meer heel. Toen zijn we maar naar huis gegaan. Het was ook bijna etenstijd. We zaten te eten en zagen ineens de buurman binnenkomen. Ik schrok me een hoedje, want dacht meteen: “Die zal wel wat gehoord hebben”. En inderdaad: hij was op de hoogte gesteld van wat wij gedaan hadden. Gelukkig viel onze straf nog een beetje mee. Een paar weken brood zonder beleg.

Als ik ongeveer elf jaar ben begin ik te kwakken met mijn gezondheid.

Ik heb vaak buikpijn en moet dikwijls overgeven. De dokter zegt iedere keer: “Ach dat is de leeftijd, je stelt je maar een beetje aan”. Na ongeveer een jaar blijkt het een chronische blindedarmonsteking te zijn met buikvliesontsteking.

Wekenlang ben ik heel ernstig ziek. Ook komt de dominee een keertje langs, die vraagt of ik weleens bid om genezing. Ik moet bekennen dat ik dat niet doe. Waarom weet ik niet. Al met al heb ik een week of zes in het ziekenhuis gelegen.

Doordat ik in de zesde klas van de lagere school vaak ziek ben geweest zijn de leerprestaties aardig achteruitgegaan. Aan het eind van de 6e klas krijg ik dan ook het advies om naar de huishoudschool te gaan. Maar dat wil ik niet. Ik wil net als mijn vriendin de mulo doen. Ik mag het dan toch proberen. De eerste rapporten zijn niet geweldig. Meer onvoldoendes dan voldoende. Toch haal ik zonder één keer te blijven zitten mijn diploma. Ik heb er wel veel voor moeten doen. Ik had de pech dat vier van mijn leraren bij mij in de straat woonden. Eén leraar heeft de pik op mij. Waarom weet ik niet. Soms mag ik tv kijken van mijn ouders. Toevallig komt dan die leraar voorbij en krijg ik het de volgende dag te horen: "Schut, je hebt er zeker weer niks aan gedaan!"

En als ik aandachtig naar hem zit te luisteren, zegt hij vaak: "Schut, zit je weer te dromen?" Soms kom ik dan huilend thuis.

Toch een mooie jeugd gehad in Putten. Altijd buiten spelen met soms een beetje veel kattenkwaad, maar dat kwam meestal door mijn broer en z'n vriend. Ik had één hartsvriendin en dat is mijn schoonzus geworden.

Dicky Spee-Schut

Jeugdherinneringen

Soms wordt de vraag aan mij gesteld: “Hoe was jouw jeugd?”.

Een vraag waar ik dan alle kanten mee op kan. Ik aarzel. Wat is de context van het gesprek? Hoe open wil ik zijn over mijn ervaringen en herinneringen uit mijn jeugd? De antwoorden op de vragen bepalen mijn reacties. Gesloten zoals: “Fijne jeugd gehad en hoe was dat voor jou?” Open zoals: “Ik heb de neiging jeugdherinneringen en -ervaringen te romantiseren. Naast dat fijne terugblikken is er echter ook herinnering aan verdrietige en pijnlijke momenten in mijn jeugd”.

Tussen die twee uitersten van reacties laveer ik. Ik zal wat uitgebreider ingaan op een voorbeeld. Met iemand die ik goed ken en vertrouw heb ik een aantal gesprekken gevoerd, waarbij het o.a. gaat welke jeugdervaringen en herinneringen nog steeds een rol kunnen spelen in het heden. Niet alleen het ‘oud zeer’, maar ook het ‘oud fijn’. In het eerste gesprek werd dus ook de vraag gesteld “Hoe was jouw jeugd?”

Eén van de voor mij sprekende momenten was het jaar 1947. Ik was 7 jaar en de zomer was lang en warm. Liep op blote voeten waar dat kon, was altijd buiten aan het spelen, ravotten, belletje trekken. De brandweerkranen werden geopend om iedereen en alles op te frissen. De sfeer paste nog in de naoorlogse euforie van feesten, spelen, wederopbouw. Lang heb ik nog een gevoel van heimwee gehad en iedere volgende zomer vergeleken met die van 1947. En natuurlijk bleef dat de beste.

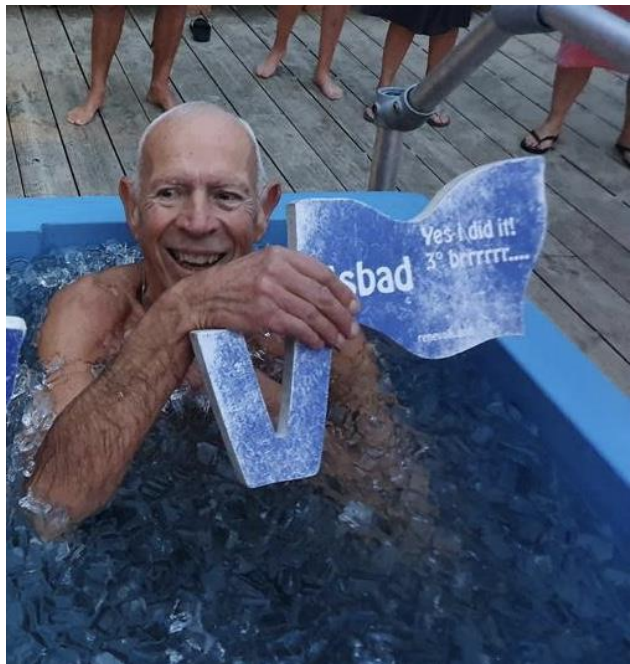
Nadat ik op deze wijze alle leuke en mooie herinneringen enthousiast heb kunnen vertellen vroeg mijn gesprekspartner na een kleine stilte: “En waren er rond die tijd ook minder fijne herinneringen?”

Die vraag kwam aan. Een andere pijnlijke werkelijkheid moest ook verteld worden. Ik werd in die tijd ook erg geplaagd met mijn wijd uitstaande oren. Goedmoedig plagen door mijn beide oudere broers, maar ook pesten door andere leeftijdsgenoten. Wat ik deed als dat gebeurde kende drie varianten: vechten, vluchten of bevriezen (niets doen). Mijn favoriete strategie was vluchten, wegrennen. (De gesprekspartner zei even tussendoor: “Daar ben jij met je passie voor hardlopen gestart!”)

In de verdere loop van het gesprek is duidelijk geworden dat deze ervaring traumatisch is geweest. (Een onderscheid wordt gemaakt in trauma met een kleine t en trauma met een grote T)

In een huidige onveilige situatie, die min of meer vergeleken kan worden met de vroegere situatie, kan mijn impuls nog steeds zijn om 'kindgedrag' te vertonen: te vluchten, weg te rennen. Dat was voor mij als kind toen nodig, als volwassene zijn er nu alternatieven.

Boeiende gesprekken die vervolgd worden!

Toen ik 14 jaar was besloten mijn ouders dat het voor mij goed zou zijn om een cosmetische ingreep te ondergaan. Daar had ik wel oren naar!

Walter van Gelderen

Jeugtherinnering

Ik was negen jaar en zat op school in Amsterdam Noord. Naar school gaan vond ik niet zo heel erg interessant, liever bleef ik buiten. Toch was er één ochtend in de week waarop het naar schoolgaan wel meeviel: de maandagochtend. Dan moesten we allemaal iets in ons 'verhaaltjesschrift' schrijven. De dag na het weekend had iedereen meestal wel wat te schrijven, maar je mocht ook je eigen fantasie gebruiken. Nou, daar kon ik wel iets mee. Mijn verhalen waren dan ook zo goed als altijd verzonnen. Ik kreeg hier uiteindelijk ook een cijfer voor dat dan meetelde voor het vak Nederlands. Het ging lang goed, totdat mijn ouders gebeld werden om op gesprek te komen op school. De school wilde de reden van het gesprek niet per telefoon toelichten en dus wilden mijn ouders direct van mij weten wat ik had uitgevreten. Maar ik was net zo verbaasd en kon ook niets raars bedenken. Zo gingen mijn ouders, zeer benieuwd naar de reden van het gesprek, naar mijn school. Het duurde ruim een uur tot ik ze weer thuis hoorde komen. 'Bizar!' hoorde ik mijn vader zeggen. Nieuwsgierig kwam ik vragen waar het nu allemaal over ging. Nou...het bleek dat ik een iets te spannend verhaal in het verhaaltjesschrift had geschreven. Jeetje, wat een gedoe om niets, dacht ik toen. Dat mijn ouders daarvoor op school moesten komen zeg! Als negenjarige vond ik dat toen zwaar overdreven.

Mijn verhaal in het schrift ging in het kort over een ijscoman met bijbehorende ijscokar, zo'n bakfiets. Deze ijscoman reed altijd door het park in Amsterdam Noord. Het vreemde was dat er de laatste tijd kinderen verdwenen in het park. Totdat er in de struiken het levenloze lichaam van een kind wordt gevonden. De ijscoman bleek de dader te zijn, hij ontvoerde ze in zijn kar en daarna...

Nee, het was helaas geen vrolijk verhaal. Waarschijnlijk keek ik al iets te vaak naar 'Derrick' en 'Tatort'. Spannende series voor een negenjarige en dan komt er ook nog wat fantasie bij. Het was dus allemaal te spannend geworden en ik moest de juf beloven om voortaan wat 'gezelliger' te schrijven.

Een paar weken later zie ik op het journaal dat er in het park in Amsterdam Noord het levenloze lichaam van een meisje is gevonden. Met ingehouden adem hoor ik dat de dader een man blijkt te zijn die rijdend op een bakfiets leesmappen bezorgd. De 'Donald Duck colporteur' wordt 'ie ook genoemd.

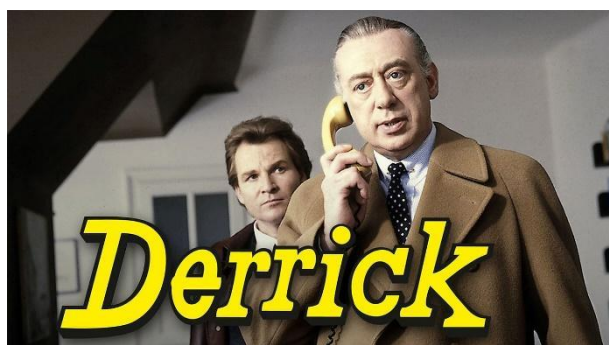
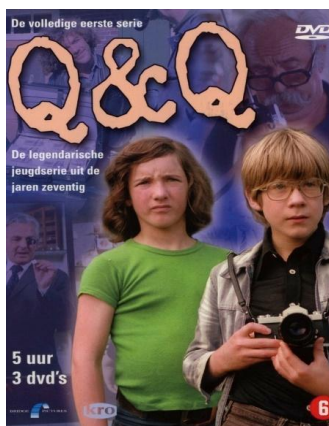
Ik vond dit toen zo'n kippenvel moment, het deed mij denken aan mijn verhaal van enkele weken daarvoor. Ik beschreef toen ook dit park, het lichaam in de struiken en de mannelijke dader op een bakfiets. Dit nu was echt erg en ook echt gebeurd. Ik besloot om even geen spannende series meer te kijken. Dat lukte aardig totdat er een nieuwe Nederlandse serie op tv kwam: Q & Q. Jeetje wat was dát een goede serie én spannend.

Enkele weken geleden besloot ik eens een luisterboek te downloaden. Het ging me eigenlijk alleen maar om de ervaring van het luisteren. Zonder verder op inhoud te zoeken klikte ik het boek aan van Peter R. de Vries: 'Een moord kost meer levens'. Het bleek het levensverhaal te zijn van Paul Spruit. Paul was zestien jaar toen zijn vader werd gearresteerd. Zijn vader was de 'Donald Duck colporteur'. Nou ja zeg, wat is dit nou? Ik wist niet dat Peter R. de Vries hier een boek over had geschreven. Nu, na vijftig jaar, komt dit verhaal onverwacht weer naar voren. Ik hoor nu ook details uit dit drama. De dader gooide de kleding van het slachtoffertje 's avonds van een brug. De kleding bleef liggen op een pijler van de brug en werd de dag erna door de brugwachter ontdekt. Deze brug bevond zich op loopafstand van mijn huis. Bizar dat het toen allemaal zo dichtbij was.

Bij het thema 'Jeugdherinnering' was dit verhaal van het luisterboek zo aanwezig in mijn herinnering dat ik het wel móest benoemen en gebruiken.

Trouwens... een boek luisteren is toch heel wat anders dan een boek lezen en misschien moet je wel een 'klik' hebben met de voorleesstem, maar ik ben wel weer een ervaring rijker.

Gea van Zadelhoff

Herinneringen aan... scharrelkippen

Wat heb ik toch met kippen?

We scharrelen samen door het leven.

Een van mijn kippen neemt een zandbad in de tuin.

Met haar vleugels plat uitgespreid, schudt ze het zand door haar donkere verenkleed.

De zon doet de donkere blauwgroene veren prachtig oplichten.

Even later zie ik haar op zoek naar zaadjes, wormpjes en torretjes.

Ze pikt en harkt en heeft het heel druk met het bij elkaar scharrelen van haar 'kippenkostje'.

Mijn vroegste herinnering zijn de kippen van mijn opa en de liefde voor deze kakelaars is gebleven!

Ik was 5 jaar toen ik verhuisde naar de grote stad. Wekelijks ging ik met mijn vader en moeder naar de markt, daar bleef ik altijd stilstaan bij een koopman, die eendagskuikens verkocht.

Lang stond ik dan te kijken naar die kleine piepende gele bolletjes en vroeg elke week weer aan mijn ouders: "Wanneer krijg ik nou kuikentjes?"

We woonden op een bovenhuis, een trap naar boven voerde naar de zolder en een plat dak. Er lagen houten vlonders over het grint, niet echt een ideale plek om kippen te gaan houden!

Omdat er bijna geen hout te krijgen was, zo vlak na de oorlog, bedacht mijn vader een plan om een provisorisch hok van de vlonders te bouwen.

De herinnering aan dat gelukzalige moment... huppelend met een bruine papieren zak waar gaatjes in geprikt waren, met daarin 6 kuikentjes, blijft me altijd bij!

De schattige piepende pluusjes, werden behoorlijk grote wilde hanen, die af en toe weleens van het dak af naar beneden fladderden.

Ze werden onhoudbaar op dat dak, ze zochten steeds meer vrijheid!

Op een dag waren ze weg en ik herinner me niet wat er verder met ze is gebeurd...

Na verhuizing naar een benedenwoning, kwam er een echt kippenhok in de tuin. Donkere kippen bleven verder altijd mijn favorieten, ook omdat ze tammer waren.

Tegen de kerst kwamen er een paar anders gekleurde hennen of hanen bij, aangeschaft om vet te mesten!

Vaak wilde ik dan niet dat ze geslacht werden voor het kerstdiner. Ik vertaalde 'vrede op aarde' heel anders.

En dus bleven er ook dan weer andere 'snoeshanen' in ons kippenhok rondscharrelen.

Fijne herinneringen heb ik aan toompjes kippen met een zorgzame haan erbij. Het gepraat van de haan, die weer eens een lekker hapje had gevonden, dit vervolgens opgewonden kenbaar maakte in zijn 'hanentaal', het uit zijn bek spaarde en voor de hennen neerlegde, was ontroerend om te horen en te zien. Ook herinner ik mij de oude kip die na schooltijd op mij zat te wachten, met haar lijf platgedrukt in het nachthok, zo maakte ze kenbaar dat ik haar makkelijk op kon pakken.

Ze was met pensioen en ik noemde haar 'opoe'. Ook mocht ze op de rand van mijn ijzeren bed zitten, om mij troost en aandacht te geven als ik weer eens ziek was, geveld door mijn benauwdheid.

Ook herinner ik mij een broedse kip met haar bleke kammetje, die er alles voor over had om haar eitjes uit te broeden, en zelfs vergat te eten en te drinken. Later kwamen er allerlei afgedankte of verwaarloosde kippen naar het Achterpad.

Een verlengstukje van mijn vrijwilligerswerk bij een vogelopvang. Behalve vogels nam ik ook kippen, ganzen en duiven mee naar huis. Zelfs een door de dierenbescherming in beslag genomen bokje.

Ik word blij van deze herinneringen, maar ik geniet gelukkig nog elke dag van de donkere dames, die nu parmantig om het huis lopen. Herinneringen aan de kakelaars, die altijd deel uit maakten van mijn leven. Wij blijven samen door scharrelen.

Anneke Kettenes

Hij is 87 jaar oud en ‘leeft in het verleden’

Hij was drie jaar oud toen zijn vader overleed, dat was in 1940.

Van zijn vader had hij dus geen jeugdherinneringen.

Zijn moeder moest alleen voor hem en zijn twee oudere zussen zorgen.

Ze moest het huis waarin zij woonden verkopen (‘het huis opeten’) om rond te kunnen komen.

Gelukkig had ze ouders die op een boerderij woonden, daar konden ze af en toe logeren. Hij was van de drie kinderen de ‘meest gevulde’ dus zijn zussen kregen eieren van hun oma, maar hij ‘had het niet nodig’, terwijl hij het ook graag gelust zou hebben, vertelde hij.

Op de boerderij moesten ze meehelpen aardappels rooien (“Ik vond dat echt naar werk, maar ja...”).

Ze waren verhuisd naar een ‘achterstandsbuurt’. “Toch had ik het daar best naar mijn zin, bij ons waren bendes en één van de bendeleden woonde vlakbij, hij hielp ons wel eens en deed ons nooit kwaad.”

Vlak na de oorlog vonden hij en een paar maten een mijn. Had al een tijdje bij hun in de schuur gelegen. De bovenkant was eraf, dus ze dachten dat de mijn onschadelijk was. Ze gooiden de mijn naar elkaar over, zijn zusje stond daar ook bij. Hij ving de mijn op in zijn handen. “Ik had hem zo vast”, duidde hij. Het slaghoedje van de mijn bleek er nog in te zitten, sprong eruit en ontplofte tegen zijn zus. Ze heeft nog een paar dagen geleefd, ze hoopten dat ze het zou halen, maar ze overleed.

“Mijn moeder heeft het niet makkelijk gehad, vertelde hij, en toch was ze altijd vrolijk en positief. Jij lijkt op haar.”

Hij moest op 14 jarige leeftijd gaan werken.

Hij begon bij een tapijtfabriek, daarna werkte hij bij een slagerij, daar haalde hij ook zijn slagersdiploma.

In het leger was hij messbediende (“Leuk, ik moest alles klaarzetten en zo”).

Hij ontmoette zijn huidige vrouw, die was ‘van goeden huize’, maar gelukkig (en terecht, in mijn ogen) accepteerden ze hem en hij ging bij zijn schoonvader werken als stratenmaker. “Hard werk, maar ik verdiende er heel goed mee en vond het leuk om te doen.” Ook hielp hij in de weekenden aardappels schoonmaken, schillen en snijden, in de frietzaak die zijn schoonmoeder erbij had. Op de plaats waar deze frietzaak was, is nu een bordeel. “Eerst frieten, nu tieteten”, grapt hij vaak.

Toen zijn zoon geboren werd zat hij voor 'herhaling' in dienst. Zijn leidinggevende kwam hem halen en bracht hem naar het station, om naar zijn vrouw en zoon te reizen.

Zijn zoontje stond geregeld in een box voor de frietzaak naar de langskomende auto's te kijken. "Hij vond ze toen al leuk en is nog steeds gek op auto's."

Zijn vrouw en hij hebben getennist en later golf en bridge gespeeld. De actieve sporten lukken niet meer, maar bridgen kan hij nog.

Ze gingen vaak met vrienden en familie op vakantie, zijn oogjes straalden als hij erover vertelde, de laatste dagen stralen zijn oogjes minder.

Hij is een lieve, positieve en toegeeflijke man, zijn hele leven al.

"Ach, zegt hij, ik vind het allemaal wel goed, dat is het makkelijkste."

Nu lijdt hij aan dementie, hij woonde nog samen met z'n vrouw in hun grote huis, maar zijn vrouw kreeg enorme pijnen, waardoor ze moest worden opgenomen in een verzorgingshuis. Ze werden beiden opgenomen voor crisisopname.

Ze zijn al 65 jaar altijd samen en ze houden echt van elkaar. Nu moeten ze in gescheiden kamers slapen, hij bij PG en zij op de somatische afdeling.

Gelukkig wel in hetzelfde huis en hij gaat elke dag naar haar toe op haar kamer. Zij moet binnenkort terug naar huis, heeft geen indicatie en de pijn is houdbaar met behulp van een flinke dosis morfine.

Hij is van mening dat hem niets mankeert en hij wil bij zijn vrouw blijven.

Eigenlijk is de zorg voor hem te zwaar voor haar, maar ze willen zo graag samen blijven.

Hopelijk kunnen zij beiden een waardig afscheid van het leven nemen, waarbij jeugdherinneringen de boventoon voeren en niet de pijn van hun scheiding of afscheid...

Sandra Schaaper

Jeugdherinneringen

De jeugdige tijden van ...jaar tot ...jaar.

Vertel het mij maar, wanneer stoppen ze? Voel ze nog op vele momenten.

Doet mij goed, dat die cellen zich mij nog herinneren!

Vele momenten van toen zijn voor mij nu nog waardevol.

Natuurlijk zijn er ook mindere.

That's all in the game, toch?

Het voorbije echte leven kent zijn momenten van houden van, loslaten, steeds weer opnieuw beginnen... en het houdt niet op... een langdurig leerproces.

That's it!

Gaat ook direct door mij heen, dat m'n jeugdgedachten meestal positief waren, ondanks de start: het geboortjaar 1943.

Ouders trouwden begin 1943. Was al aanwezig. Daarna moeder alleen.

Vader moest dienen en hij kwam eerst in 1948 terug. 5 jaar zonder papa.

Moeders moest werken. Diverse mensen zorgden voor mij.

Werd helaas ook als baby een jaar ondergebracht in een kindertehuis!

Met deze beginomstandigheden, voorvallen en obstakels bleek ook veel later het trauma, die deze basis in zich had! Dat is veel later opgelost kunnen worden. Kostte veel tranen, energie en tijd!

Desondanks voelden mijn jeugd jaren goed. Wellicht ook een en ander verdrongen.

Woonde, geboren in Amsterdam Oost, bij het Oosterpark, in de buurt van het Tropenmuseum en Artis.

Bij de toenmalig Amstel Brouwerij aan de Mauritskade bij een binnenwater.

Ik lag er ook vaak in!

Daar stonden ook veel bomen. Haalde de rupsen van de bomen. Dan in een potje met bladeren. Gaatjes in het deksel en wachten tot de v l i n d e r kwam... leuk en mooi hoor.

Ging met vriendjes samen lopen naar het Vliegenbos in Amsterdam Noord.

Gingen met de pont over Het IJ. Bal, trommeltje met brood mee, fruit en ranja.

Gingen daar heerlijk spelen in de natuur.

Ook vaak wandelend naar het De Mirandabad in Amsterdam Zuid, waar wij speelden, konden zonnen en zwommen.

Destijds had je bij Centraal Station Amsterdam 'De Rietlanden', waar de treinwagons stonden. Je kon daar heel fijn spelen. We gingen daar vaak heen.

Om de hoek van waar wij woonden, had je diverse scholen.

Aan de zijanten waren ijzeren trappen gemaakt voor eventuele calamiteiten.

Natuurlijk klommen wij daarin, op naar het hoge dak... destijds geen probleem.

Op het zinken dak hebben wij nog onze namen ingekrast!

De zwoele zomeravonden brachten ook veel plezier.

De jeugd, leuk woord trouwens, speelden 's avonds 'slagbal met rondjes'

Zo werd dat toen genoemd!

Veel mensen hingen dan uit het raam om naar ons te kijken.

Ook na de kerstdagen en nieuwjaar hadden wij veel kerstbomen bij elkaar gezocht. En natuurlijk verbrandden wij die op straat en kwam dan thuis.

Moeders vroeg wat ik had uitgehaald.

Ik zei: "Niets bijzonders, gewoon leuk gespeeld met elkaar".

"Oh, zei ze, wat was dat leuke spelen?"

"Gewoon voetballen, Ma!"

"Maar, zei moeders, je ruikt zo..."

"Oh, zei ik, dat weet ik niet hoor!"

"Heb je weer 'fikkie gestookt?!', vroeg moeders.

Je stinkt zo naar de rook, kleed je maar uit

en ga maar douchen..."

Tegenover ons ouderlijk huis, was een nonnenklooster.

Wij keken op de stenen muren uit.

In deze stenen muur zaten Gotisch gestileerde openingen.

Achter die muren, wisten wij, waren boomgaarden met appels en ander fruit.

Op een dag hadden wij trek in een fruitje!

Wij hielpen elkaar om bij die opening te kunnen komen.

Maar ja, je moest wel oppassen voor de nonnen, die daar wandelden en de boomgaard verzorgden.

Toen het ons eindelijk gelukt was binnen te sluipen om een appeltje voor de dorst te plukken, hadden wij niet het stilste moment uitgekozen.

Toen we dit merkten, liepen wij spontaan snel naar het Mariabeeld en knielden voor het altaar... mét appels die uit de zakken van onze korte broeken puilden!

De nonnen vergaven ons onze baldadigheid en we konden via de gewone uitgang, mét appels, het nonnenklooster verlaten.

Op de leeftijd van ongeveer 10 jaar hielden wij, samen met vriendje Jackie, in de schoolvakanties, wedstrijden in de straat voor kleine kinderen.

Wedstrijden zoals: zaklopen, rennen, lopen met met een hoepel, hinkstapsprong en meer.

Wij verkochten dan lootjes in onze straat aan de bewoners.

Lootjes om prijzen te kopen, zoals wat snoepgoed bij de plaatselijke kruidenier op de hoek, bij meneer De Wilde.

Duimdrop, ouwel, dropjes, zoethout... voor 1 cent kreeg je 2 dropjes!

Ja, ja, wat een tijden toen...

Dat is andere koek dan tegenwoordig.

Vond het bijzonder, achteraf gezien, dat ik met mijn vader vaak naar verschillende sporten ging kijken.

Speedway in het Olympisch stadion vond ik heel leuk.

Basketbal, volleybal, tafeltennis, roeien, etc.

Heb tijden volleybal gespeeld en was ook scheidsrechter bij volleybal.

Ook veel getafeltennist in Schoorl later.

Had de mazzel, dat ik de buurt van het oude Ajaxstadion woonde.

Natuurlijk met papa als Ajacied naar vele wedstrijden geweest.

Aan het handje liepen wij samen naar het stadion.

Met knikkeren was ik goed. Had veel geluk hiermee.

Jaren geleden heb ik de laatste zak nog weggegeven....

Blij gevoel is er over de 'jeugdijaren'.

En de jaartjes daarna: tevreden.

Dank!

Ook toen wij verhuisden van Oost naar Slotervaart in Amsterdam West in 1953 was het ook daar een leuke tijd.

In Slotervaart waren dit de enige flats bij de dijk die daar in Slotervaart stonden.

De rest van Slotervaart was één grote zandvlakte, een kleine woestijn!

De Sloterplas ontstond toen vanwege de zandwinning, die men nodig had.

Wel met een heleboel kleine en grote sloten, waar natuurlijk visjes zwommen...

Met een houten vlotje speelden wij daar!

Volle pret ook om te kunnen voetballen voor de deur. Nauwelijks verkeer!

Heeft mij veel gebracht.

Behalve dat ik toen, vanuit Slotervaart, iedere werkdag naar de mulo moest fietsen.

Open vlakte naar Surinameplein en naar de Witte de Withstraat in Amsterdam West.

Een nieuwe ervaring in mijn jonge leventje.

f r e d steinkühler

Gokkenvaller

Ik ben opgegroeid in Zoetermeer, een stad met aanvankelijk weinig eigen identiteit, die na jaren allereerst de titel 'slaapstad van Den Haag' af moest zien te schudden. De plaats die begon als tweelingdorp, samengesteld uit twee gehuchten, werd aangewezen als groeigemeente en nam in de loop van twintig jaar enorm in omvang toe. Nadat ik mijn eerste jaar bijna letterlijk onder de klokken van de oude Sint Nicolaaskerk aan de Dorpsstraat had moeten doorbrengen, kregen mijn ouders een woning in een nieuwbouwwijk in de schildersbuurt, die nog wel tot het 'oude dorp' werd gerekend. Het was een echte volkswijk, met vooral huizenblokken. Wij kwamen te wonen in zo'n blok van zes eengezinswoningen, zoals er enkele aan weerszijden van een straat waren neergezet. Allemaal een tuintje van een paar meter aan de voorzijde en een meter of tien aan de achterzijde.

Hoewel de huidige wetenschap nog steeds betwijfelt dat kinderen van 1 jaar duidelijke herinneringen van die tijd kunnen opslaan, heb ik onmiskenbaar enkele indrukwekkende momenten van onze eerste dagen in, en vooral rondóm, het nieuwe onderkomen ingeprent en behouden. Mijn vader die meteen in de achtertuin in de weer was om er een speelplek voor mij en mijn broertje te maken en op een warme dag aan het einde van de lente een voetbal over het dak schoot.

Hij voetbalde zelf nog in het eerste elftal van één van de twee plaatselijke clubs en een bal was ook voor ons nooit ver weg. Aan het einde van de straat was achter het groen een grote speelplaats voor kinderen aangelegd.

De 'rolschaatsbaan' was lange tijd ook alleen maar daarvoor te gebruiken. In het midden een grote cirkel die met grint gevuld was, waar een brede strook van tegels omheen was neergelegd, zodat er gerolschaatst kon worden. In twee hoeken van het plein opstellingen van klimrekken, één in de vorm van een iglo. Een eskimohutje van metalen stangen, om aan te hangen.

Als kleuters vonden we er toch enige ruimte om wat te voetballen, maar de gemeente voelde de behoeften van de bewoners van de wijk, en zo kwam er uiteindelijk een basketbalveld, waarop ook gevoetbald kon worden. Zo ontwikkelden jonge ventjes zich tot soms zeer talentvolle straatvoetballertjes en werd er steeds serieuzer afgesproken en gevoetbald. Ondanks de hoge heggen van de aangrenzende tuinen, ging er in het heetst van de vurige strijd wel eens een bal overheen en zo langzamerhand leerden we de mensen die er woonden dan ook kennen. Sommigen waren heel gemoedelijk en deden nooit moeilijk als er even iemand in de tuin een bal terug kwam halen, maar er waren er ook die daar een drama van maakten. Zo werd vooral de bewoner van de hoekwoning aan de zuidoostelijke kant van het speelplein gevreesd. De man van rond de veertig had donkere haren, dito wenkbrauwen en toonde zich jegens ons altijd boosaardig, als iemand zich in zijn achtertuin waagde om de bal terug te halen. 'Jullie vernielen mijn bloemen', had hij in eerste instantie geroepen, toen we nog netjes bij de voordeur aanbelden om de bal terug te vragen. 'O, willen jullie de bal terug? Hier is ie!' Vol trots overhandigde hij aan Ruud, één van de oudsten van ons regelmatige voetbalgezelschap' twee delen van de doorgesneden plastic bal. 'En zo gaat het vanaf nu elke keer als er weer een bal in mijn tuin komt.'

Ruud was misschien net zestien jaar oud, maar als ongeveer elfjarige keek ik toentertijd erg tegen hem op. Toen hij met die kapotte bal terug kwam lopen en ons spel daarmee meteen afgelopen was, waren we eerst verdrietig en teleurgesteld. Ruud was echter heel kwaad en hij besloot dat we het voortaan anders zouden doen. 'Degene die hem er overheen schiet, gaat hem zelf als de sodemieter weer halen.' Hij zou zelf een nieuwe bal gaan kopen. Daarmee was het af.

Ik weet niet meer hoeveel dagen er overheen waren gegaan, maar natuurlijk kwamen we al snel weer bij elkaar, met de nieuwe bal. Om te voorkomen dat die duistere hufter hem weer doormidden zou snijden, werd nog eens afgesproken dat wie hem daar in de tuin schoot de bal ogenblikkelijk moest gaan halen. Daarna voetbalden we misschien wel een

uur tamelijk zorgeloos. De bal was wel al een keer in een andere tuin terechtgekomen, maar van de mensen die daar woonden hadden we toestemming om hem gewoon op te halen. Een zoontje van dat stel voetbalde zo af en toe eens met ons mee. Juist als je zoveel lol hebt vallen gewoonlijk alle remmingen weg. Het ging er steeds ruiger aan toe en daarmee gebeurde dan ook het onvermijdelijke. Volledig geconcentreerd op het maken van het volgende doelpunt)dat was de paal waaraan het basketbalnet hing' haalde ik uit, maar raakte de bal verkeerd. Iedereen werd stil toen ze zagen waar de bal vervolgens belandde. Met een boog kwam hij over de heg van de tuin van de dreigende man, die we inmiddels 'Frankenstein' waren gaan noemen.

Ik schrok en aarzelde, maar alle ogen waren op mij gericht en ik wachtte niet af tot Ruud mij zou aanvuren. Meteen liep ik het pad tussen de hoge heggen in en opende zo snel mogelijk het hoge hek van de boze buurman. Snel rondkijkend zag ik de bal liggen en ik haastte me erheen. Ik had 'm net opgepakt en over de heg teruggeschoten, toen de achterdeur openging en de man zich vloekend en tierend naar buiten begaf. Ik draaide me meteen om en rende naar het hek, dat vanzelf door een erop aangebrachte dranger weer was dichtgeslagen. De mans voetstappen verrieden dat hij vlak achter me zat en ik had zelfs geen tijd eerst na te denken. Met de moed en de kracht der wanhoop sprong ik over het hoge hek heen en dook daarbij de er tegenoverstaande heg in. De heg drukte mij terug en achter me hoorde ik mijn belager mopperend aan de sluiting van het hek morrelen.

Het volgende moment zette ik aan op het pad terug naar de speelplaats en rende op volle snelheid aan mijn voetbalmaatjes voorbij. Geen tijd om iets te zeggen, maakte ik slechts een gebaar, ging rechtsaf en snelde op de straat af, waarin ik woonde. Frankenstein zat me alweer op de hielen en ik hoorde hoe mijn vrienden me aanvuurden. 'Lopen Hans. Hij zit vlak achter je.' Was dat de stem van Ruud? Ik maakte een schijnbeweging en de man tuinde erin, waardoor het gat groter werd, maar hij liep weldra weer in. Alsof ik rechtdoor de straat zou volgen, dook ik toch ineens rechtsaf het pad in naar de achtertuinten. Dat bleek mijn achtervolger te machtig. Ik hoorde een

slippend geluid achter me, een vloek en een schuiver. Daarna stierf het gekreun snel achter mij weg. Ik sloeg verderop nog in volle sprint linksaf en moest me tegen een heg afzetten om niet uit de bocht te vliegen. Toen ik daarbij omkeek en niemand meer zag, kreeg ik de kans om snelheid te minderen en uit te hijgen. Achteruit liep ik huiswaarts, omdat ik er nog elk moment op rekende dat Frankenstein toch de bocht om zou komen. Het bleef echter uit en toen ik bij het hekje van onze achtertuin aankwam, opende ik het en ging door de achterdeur ons huis binnen.

Nog een halfuur zat ik ten slotte boven voor het raam van de grote slaapkamer aan de achterzijde te loeren of de man niet alsnog op zou doemen. Dat gebeurde niet. Ook de dagen daarna kwam er geen ongewenst bezoek.

Ik had besloten voorlopig maar even zelfs niet in de buurt van de rolschaatsbaan te komen. Een paar van mijn vriendjes zochten mij weldra op en vertelden hun verhaal. Adri en Piemel hadden verschrikkelijk gelachen, toen ik met die vent achter me aan als een speer over het plein was geschoten. 'Goh, wat kun jij ook hoog springen man! Een paar van hen hadden door de heg toegekeken hoe het mij zou vergaan, zodra ik me in de tuin van 'gokkenvaller' waagde. 'Gokkenvaller?', informeerde ik, niet begrijpend.

'Ja man, wij renden met ons allen achter jullie aan, toen Frankenstein jouw achtervolgde. Mooie schijnbewegingen man. Op het laatst ging die lul op zijn bek. Hij kwam vloekend en tierend teruglopen en wij verstopten ons achter auto's, maar het bloed liep tussen zijn vingers door, terwijl hij zijn neus vasthield.' Adri, een talentvol voetballertje met witblonde haren, vertelde het enthousiast en ik zag dat hij er nog erg van genoot. Piemel knikte opgewonden mee.

'Je bent een grote held man! Ha, Iedereen lag in een deuk toen we die sukkel helemaal onder het bloed en hevig kreunend terug zagen strompelen.' Piemel, die veel sneller met zijn voeten was, dan met woorden, voegde er nog wat aan toe. 'Hij loopt nu met een groot bepleisterd verband om zijn

neus rond en vooral Ruud was in zijn nopjes dat ‘die gokkenvaller’ zijn trekken thuis had gekregen.’

Gokkenvaller, haha, geweldig! Niemand was na dit voorval – met de nadruk op ‘val’ – nog bang voor Frankenstein. Als er weer een bal over zijn heg ging, werd hij door minstens drie van ons opgehaald. Frankenstein die voortaan ‘Gokkenvaller’ zou heten, was een zielig geval geworden. Voor zover ik kan nagaan, is de man die bijnaam nooit meer kwijtgeraakt.

Hans van de Langenberg

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

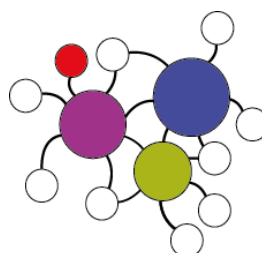
Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

Algemeen Nut
Beogende Instelling
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**